

Taitettu laival

Taitettu laival

Poiminta

”Halu pitää kiinni menneestä ei ole vain selviytymismekanismi, menneen erittely ei ole hui kentelua ja turhuutta, vaan voi suloisesti täyttää mielen hyvällä, vaikeina hetkinä”.

Hyvällä tavalla teoksesta jää leijumaan kysymys, eikö valhe ole osa elämää jotta totuus sen ympärillä voisi kirkastua?

Ja eikö suurin totuus ole rakkaus läheisiinsä ja usko paremmasta, toivo siitä ettei kaikki kuitenkaan ollut tässä, vaikka elämän liekki sammuuikin, kuin liian varhain.

T: Tuottaja

Pino Uulo

Taitettu laival

© Aino Aino Uulo

*Kuvitus: Taiteilija - **Anneli Pietilä***

Käännös:

*Muut osallistujat: Tuottaja - **Tapio Nygård***

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523188211

Prologi

Heräsin jälleen kukonlaulun aikaan, kun yö piteli vielä aamunhelmoista kiinni. Silmäni tavoittavat vain mustaa. Siinä tuijottaessani pimeää rantautuu mieleni sopukoista näyttämölle uudenvuoden aatto, viisi vuotta sitten.

Tuona päivänä olin kokenut yhden elämäni vaikeimmista muutoksista. Vaikka muutos oli odotettavissa, ja vaikka päivä valkeni yhtä hitaasti kuin yleensä vuodenvaihteen pimeinä päivinä, niin se oli shokki. Kuolema vieraili kodissamme.

Lumettoman vuodenajan pimeys ei hellinyt valoisia ajatuksia. Suru katsoi lumettomasta maasta nostaen hartioille mustan viitan. Ehkä tuo pimeän kaamos myös suojeli kulkijaa varaten aikaa toipumiseen.

Vähitellen päivien valostuessa ja viimein sataneen lumen valaistessa maisemaa sisäinen minä, alkoi palailla takaisin hitain pienin askelin. Hidas palautuminen oli sopivaa: näin oli mahdollista laittaa kadoksissa olleet palaset järjestykseen. Ja pala-palalta, kun vanha oli löytänyt paikkansa voi aloittaa uuden rakentamisen. Nyt vain omista lähtökuopistaan.

Siitä on nyt viisi vuotta. Päivä palaa voimakkaana mieleeni. Jälleen on uudenvuoden aatto. Kaipauksen kyyneleet virtaavat jälleen. Piilossa ollut kipu nousee kohisten pintaan.

Mieleeni muistuu sairauden aikainen päiväkirja. Kuoleman jälkeen olin säilönyt sen muiden päiväkirjojen joukkoon. Kaivan sen esiin. On mielenkiintoista nähdä, mitä olen kirjoittanut?

Filmin tavoin alkaa päiväkirjan teksti kulkea. Elän aikaa viisi vuotta aiemmin. Silmäni sumenevat, muistojen kosketus on hyvin todellinen. Ehkä tämä luo uutta pohjaa eheytymiselle. Virtasivatko tässä nyt kaikki ne kyyneleet, joita ei sairaan vuoteen ääressä voinut vuodattaa. Ehkä tämä on se viimeinen vapauttava itku.

Eteeni avautuu eräs päivä terminaalihoidon loppuvaiheessa. Pieni tyttö, polvenkorkuinen seisoo ukin vuoteen päässä. Kasvoilta heijastuu syvä hämmennys, silmistä kysymys, jota ei osaa pukea sanoiksi. Näen myös toisen kuvan: Harmaakulmaisen miehen. Menneen ahavoittamat kasvot kirkastuvat hellään hymyyn, kun vauvan isä antaa kaksi tuntia vanhan käärön ukin syliin.

Tällaista elämän ihmettä hän saa pitää sylissään. Tähän käärröön liittyy toiveita, unelmia, ja toiveissa on elämä ja tulevaisuus.

Kyynelsilmin astun ikkunan ääreen, josta aukenee sadun lumottu maisema. Jälleen on äärettömän kaunista.

Puut ja pensaat lepäävät valkoisten paksujen turkkien suojassa. Sininen iltapäivän hämärä on jo laskeutumassa kaiken ylle.

Viisi vuotta on pitkä aika, mutta ei uuden järjestämiseen. Vähitellen sumu oli katoamassa ja elämänvalo palaamassa. Kukkaset saivat jälleen värinsä tuottaen iloa. Laulut palasivat pitkältä matkaltaan, tulivat liki ja puhuttelivat. Sävelistä pirisivät pienet ilon siruset. Kauneus otti kädestä ja mieli antoi luvan olla jopa onnellinen. Suru oli muuttanut muotoaan, jäljellä oli vain hiljainen kaipa.

Painan päiväkirjan vasten rintaani ja kiitollisena ajattelen, vuoden viimeisenä päivänä, kun uusivuosi ojentaa kättään, että siihen käteen on tartuttava ja otettava ensimmäinen askel.

23.11.06

Aamun hiljaisuudessa toimittelen aamunaskareita. Myöhäissyksyn kalsea maisema seisoo odottaen. Luonto haluaa vapautusta niistä kivuista ja kärsimyksistä joita se on kokenut myrskyjen raivotessa ja riisuessa sitä päivä-päivältä yhä paljaammaksi, alastommaksi. Nyt se vain odottaa lämmintä suojaavaa peitettä, jonka alle se voisi kätkeytyä.

Vaimeasti kantautuu tieltä ohimenevien autojen äänet. Ihmiset matkalla työhön. Mitä he ajattelevat, vai ajattelevatko mitään? Onko heillä tälle päivälle suuriakin

huolen aiheita? Istun puurolautaseni ääressä ja katsellen vähitellen aukenevaan aamuun. Sitten teen pienen annoksen myös potilaalle. Makeutan sen hunajalla, siitä hän pitää.

Ensin vessareissu. Siitä hän selviää vielä mukavasti: se helpottaa minun hommaani, vaikka perään katsojana olenkin. Pestyään kasvonsa hän katselee peilistä partaansa

- Hmm, se vain kasvaa, ehkä se pitäisi ajaa.

Vessassa käynnin ja pesujen jälkeen onkin aamupuuron aika.. Puuron syöminen ei oikein maita, maanittelen kuin pientä uhmaikäistä lasta. Ja hyvänhyvyyttäni tuputan vielä kuin lapselle.

- Otahan vielä lusikallinen. Kehunkin häntä kuin lasta.
- Hyvä poika. Kehumisesta huolimatta näen, että luonto ei ota vastaan ja ymmärrän, tässä roolissa ei ole mukana lapsi, vaan vanha sairas mies.

Aamupäivällä soittelee omalääkäri ja kyslee.

- Kuinka on kipulääkkeen laita?
- Minulla on Tramalia, voinko antaa sitä?

Aino Uulon neljäs kirja – Taitettu taival.

Perustuu päiväkirjamerkintöihin
jossa oma puoliso hyvästellään.

Kirjailijan omat syöpäkokemukset
vuosien ajalta eivät anna aihetta
kysymykselle, kuka hoitaa? Sydän
päättää. Arvokkaaseen ja haastavaan
saattohoito työhön rakkaan puolesta

ryhdytään läheisten ja ymmärtäväisen hoitotiimin kanssa.

Aino Uulo kysyy kirjassaan: *”Kuinka tässä näin kävi? Voiko tämä olla mahdollista? Vahva tarmokas mies katkeaa kuin sitkeä aarnipuun syysmyrskyn aikaan?”* Vahvakin puu voi katketa kun tuulet ovat vastaiset kun taas ruoho vain kumartele.

Kirjailijan arvostus puolisoaan ja läheisiään kohtaan on vilpitön ja kantaa pienen teoksen alusta loppuun kuin kumartaen kuolemalle mutta nostaen sitten päänsä ja sanoen omalle rakkaalleen: *”Me näemme vielä”*.

Pieni kirja - suuri teos - vakavoittavasta aiheesta.

T. T. Nygård

9 789523 188211